

בשער

ידיעות קיבוץ הזורע - י"ט בניסן ה'תשפ"א - 01.04.2021

"שבוע שעבר הוסר השלט 'מרכז רהיטי הזורע' מעל מבנה תעשיית הרהיטים ז"ל. תם עידן." אורנית שדמק

נר נשמה | אפריל

01.04.1989	דוד ברקאי
01.04.2003	אריקה בר
03.04.2016	שלמה שריד
03.04.2019	חנה אופנהיימר
04.04.1998	זאב איכר
04.04.2004	מיכל אמיר
06.04.1990	נחמיה אשל
06.04.1994	דן גלעד
10.04.1997	מריון לוקס
12.04.1992	ראובן (רודי) זוהר
12.04.2003	יוחנן בן יעקב
13.04.1956	יצחק לפידות
14.04.1989	מנחם גרסון
15.04.1980	מרגוט ורטהיימר
17.04.2018	ציפי נגרי
17.04.1968	אליהו מעוז
17.04.2014	רות שתיל
18.04.2001	מרגלית אשור
19.04.1987	יוסף בקיש
19.04.2009	מנחם רביב
נפל בזרעין 20.04.1948	ניסים לוי
נפל בזרעין 20.04.1948	יוסי לוי
22.04.1970	מיכה קמון
23.04.1985	צבי עצמון
נספה בתאונה בצבא 25.04.1974	ראובן וקסלר
25.04.2003	הילדה מרכס
26.04.2004	אלישבע תמיר
27.04.2015	ניר פלג

יהי זכרם ברוך

משתתפים בצער עם אליאב פרייס
ובני המשפחה על מותה של אמו מאיה פרייס

ביתנו שרוי באבל על מותו של חברינו
אברהם (צפה) צפדיה
הלווייתו התקיימה ביום שלישי ה-30/3/2021.
משפחת צפדיה תשב בבית המשפחה
בימים רביעי, חמישי, שבת וראשון
בשעות: 10:00 – 13:00, 16:00 – 19:00
ביום שישי 10:00-13:00

תמונת שער

גבי מענית

תמונה אחורית

ברגניה לבובה, באדיבות משפ' ניב

הפצה

שי מוריס, רינה רשקוב

השתתפו בגיליון זה

גבי מענית, משפחת צפדיה, אוריין בן-חורין,
נחשון שחם, משפחת ניב וחברים, רבקה מוריס,
דורון פלד, איריס רפאלי, דובי זמר, ראומה
ריילינגר, שי חזן, בועז בש מרץ', ספי מנור-פלג,
אהוד דור, שבתאי פרידמן, גיל עטיה ודני נהב.

הגהה

עמוס אורן

מערכת בשער

עריכה ועיצוב

הילה תורן

טלפון

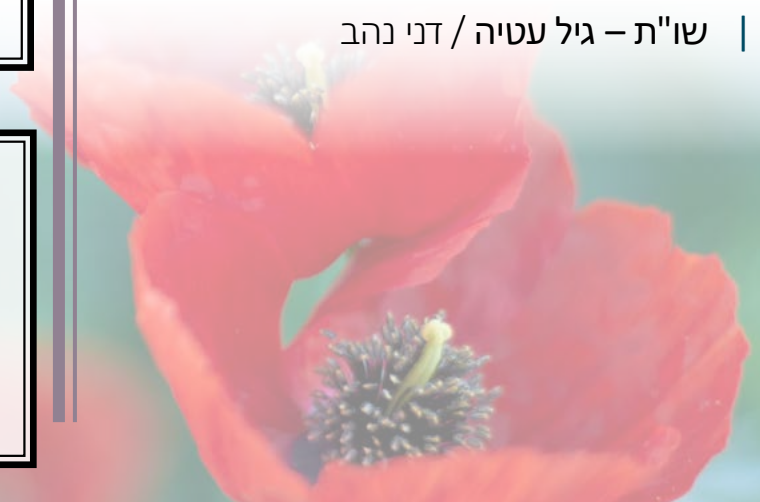
052-3990166

דוא"ל

bashaar.hazorea@gmail.com

תוכן העניינים

- 3 | נפרדים מאברהם (צפה) צפדיה ז"ל
- 6 | נפרדים מאיציק ניב ז"ל
- 12 | עדכונים מהנעשה בקיבוץ
עדכוני תרבות
ברכה לחג / דובי זמר
עדכונים מהמוזיאון
עדכונים מהווידאו
- 14 | ענייני השעה
ראיון עם שי חזן
איך הצביעו בהזרוע
- 17 | תרבות ופנאי
פינת התובנה / בועז בש מרץ'
פינת הבדיחה / ספי מנור
טיפת מיתולוגיה / אהוד דור
יצירה מקומית / שבתאי פרידמן
- 20 | לקראת שבת
פרשות השבועיים / דובי זמר
- 21 | פינת הארכיון
- 22 | צאו לטבע
- 22 | לוח מודעות
- 23 | שו"ת – גיל עטיה / דני נהב

לאחרונה, בצער רב, נפרדנו מחברינו היקרים

איציק ניב ואברהם (צפה) צפדיה

יהי זכרם ברוך

הספדים מהלווית אברהם (צפה) צפדיה (05/06/1935-30/03/2021)

מים תמורת תלושים, אחרי כמה זמן עליתי הבייתה ודוד נישאר לנוח, בדיוק אז נפל פגז שפצע אותו קשה, מיד העבירו אותו לבי"ח אנגלי שם אושפז בין חודש לחודשיים. בסוף 1948, שיירת מזון עלתה לירושלים. אני ועוד 10 חבר'ה {7 - בנים ו-3 בנות} החלטנו לברוח מירושלים לשפלה. בדרך היו כמובן יריות על השיירה ובמזל לא קרה לנו כלום. השיירה נעצרה בכפר-סבא לבדוק את נזקי היריות. רצינו לראות איפה אנחנו והרמנו את הראש ונהג המשאית ראה אותנו ולא הבין מאיפה באנו. בלית ברירה נהג המשאית לקח אותנו לקיבוץ שער-העמקים שם צורפנו לבני המשק, וכמובן שדיווחו לעליית הנוער שאנחנו הגענו לשם, וכך ההורים שלי ידעו על מקום הימצאנו. ברגע שאבא שלי ידע שאני שם הוקל לו אבל בכל זאת הוא רצה

שאני אחזור הבייתה, הוא הדיר את עצמו מירושלים לשער-העמקים, יום שלם לקח לו להגיע אלי, הוא ניסה להחזיר אותי אבל לא הסכמתי, בסוף הגענו לפשרה שאת הבר-מצווה שלי אני אחגוג בירושלים, וכך הצלחתי להוריד אותו מהנושא. את הבטחתי קיימתי, אבל לא ידעתי שאבא הכין לי טריק, הוא הסתיר לי את התיק שבאתי איתו כדי שלא אחזור ל שער-העמקים. אחרי הבר-מצווה, בלילה מצאתי את התיק ויצאתי בחשאי, רצתי לשוק הסיטונאי, שלשם מביאים את הפירות והירקות, בתקווה למצוא טרמפ לצפון, ומצאתי וכך חזרתי לשער-העמקים. בשער-העמקים אומצתי ע"י משפחה שאני מוקיר להם את חיי, על צורת הטיפול וההורות שהעניקו לי, מה שלא קיבלתי אצל הורי הביולוגים. קראו להם

שרה ומשה עלווה, שאחר-כך היו לילדי כמו סבים, למרות שלא נשארתי בשער-העמקים הקשר איתם נישמר לאורך שנים. ב-1952 בהיותי בן 17, חברת הנוער בקיבוץ התפרקה, הברירה שהייתה לי זה או לחזור לירושלים או לחפש קיבוץ אחר, מכיוון שהכרתי את חברת הנוער המקבילה לנו בקיבוץ הזורע (שיחקנו נגדם כדור-רגל), החלטתי לעבור לקיבוץ הזורע. במרץ 1953 התגייסתי לצה"ל שם שירתתי בנח"ל, באמצע השירות שלי חיפשו חיילים שמוכנים להתנדב ליחידת תובלה כבדה ואני התנדבתי. למרות יציאתי מהנח"ל נשארתי במסגרת קבוצת הנוער בהזורע. ב-1956 השתתפתי במבצע "קדש" ובכל פעולות התגמול שהיו

סבא אברהם

שמי אברהם צפדיה, נולדתי בירושלים בהר הצופים ב-5/6/1935 כבן שישי מבין 12 אחים.

השכונה בה גדלתי נקראת "מקור ברוך".

סבתא רינה אמא של אבא שלי, היא שגידלה את כל אחיי, ורק איתה דיברנו ערבית. אמא שלי התעסקה בכל עבודות הבית חוץ מגידול הילדים. גודל הבית היה שני חדרי שינה גדולים עם שירותים אבל בלי מקלחות ועם מטבח קטן מאוד. לא כולנו ישנו על מיטות, חלקנו ישנו על הריצפה. אבא שלי רצה לפתוח עסק עצמאי, אך לא הצליח. מכיוון שכך הלך ללמוד ליתוגרפיה – דפוס על אבן. לא ראינו אותו הרבה בבית. אני הייתי ילד שובב ותמיד הייתי עושה מעשה קונדס לאנשים, כולל בבית

הספר. מכיוון שהבית שלנו היה מסורתי, אני למדתי תלמוד תורה (ב'חֶדֶר'). לאחר מכן למדתי בביה"ס העירוני לבנים ברחוב הרב קוק, כמובן שהייתי הולך ברגל לביה"ס. בגיל תשע, אני ועוד כמה ילדים חיפשנו חיי חברה שיתופיים, בביה"ס היה לנו מורה שהציע לנו ללכת לתנועת "השומר – הצעיר". וכך כל יום אחרי הלימודים הלכתי לפעילויות של התנועה במרכז ירושלים. הליכתי לתנועה, הקשתה עלי בכל הכנת שיעורי הבית, כמובן שהמורה תמיד סלח לנו על כך. הוריי לא סלחו לי על אי הכנת שיעורי הבית מכיוון שזה נגד את השקפת עולמם וצורת חיהם. בשל התנגדותם החריפה להצטרפותי "לשומר – הצעיר", מרדתי בהם וכתגובה לכך התעללתי באנשים, כתוצאה מכך חטפתי מכות אבל לא הצליחו לשבור אותי מללכת לתנועה.

ב-1946 המשכתי ללכת לתנועה, לא שהייתי לשום הוראות מהורי, למרות שמרדתי במשפחתי, תמיד כיבדתי את אבי ואת אחי רפי שמבוגר ממני ב-3 שנים.

ב-1947 התחילו המאורעות לפני מלחמת השחרור וזה השפיע מאוד על הבית. אבא שלי לא הגיע הבייתה מכיוון שהדפיס את כל פנקסי המזון של מדינת ישראל. לרוב אני ואחי דוד הבאנו לו אוכל.

ב-1948 הייתי הולך ברחוב ועוזר לאנשים לסחוב קרח ומצרכים שונים. בכל הזמן הזה המשכתי ללכת לתנועה. באחד הבקרים היו הפגזות שהגיעו מנבי סמואל. אחי דוד ואני הלכנו להביא

מעשי יידיך הטובות...
ונצלול לזכרונות עבר... לתקופות רחוקות... שאתה בסמיטרלר גדול חוצה את הארץ... מסיני עד סוריה...
26 קילומטר פנימה לתוך סוריה, ליתר דיוק... לחלץ טנקים תקועים...
כי אריק שרון יודע שרק לאברהם צפדיה יש כבל גרירה צול ושמינית ורק הוא יכול!!!
ונרים עוד כוס יין... ועוד אחת... ותצחק בכל גדול...
אולי גם תעלב, ופתאום משום מקום תשמיע כל של תרנגול...
כי ככה זה איתך סבא... אתה איש של הלב... ויש הכל מהכל!!!
ואחריי האוכל נשב לנוח בסלון... ותתן לי להוציא לך שערות מהאוזניים... ותמשוך לדור בזרת, ותוציא את הקול המוזר שרק אתה יודע לעשות... קול שאליו אני אתגעגע... ולכל כנד תקרא בזמן אחר ותלחש לו באוזן -
"אני אוהב אותך... אותך הכי הכי אבל... יותר מכולם"
ואני יודעת סבא שבאמת אהבת כל אחד מאיתנו יותר מכולם...
והערב כבר הגיע וצריך להיפרד...
"נו מה אפשר לעשות, זה מה יש"
ולא משנה אם גשם בחוץ וסערה... תכבוש את הקסקט השחור מעור ואת הכפכפות... ותלווה עד למכונית... ושם עוד שתי נשיקות... אחת על כל לחי
"תבטיחי להתקשר שאת מגיעה הביתה... כי הכביש מסוכן ואנשים משוגעים... ואתה תכוון אותי ברורס (למרות שזאת לא חניה מסובכת)... ככה עם היד... אחורה... ואז לעצור... ואז נשיקה באוויר ותנופף לשלום...
ופתאום זה כבר לא יהיה...
הזכרונות של הסבא הכל כך אהוב ימשיכו לחיות בכל אחד מאיתנו... זכינו בך כנכדים... סבא חם, אוהב ותומך... סבא שדומותו תמיד תלווה אותנו
תשמור עלינו... על כולנו... שם מלמעלה...
אנחנו אוהבים אותך... כל הנכדים

זקוקים לרכב כבד עד למלחמת "ששת - הימים".
ב-1957 הכרתי את אשתי - ביאה.
ב-1958 התחתנו ונולדו לנו ארבעה ילדים - ליאורה, ריבה, גלית וצחי.
ב-1973 פרצה מלחמת "יום כיפור" אשר בה השתתפתי בתוקף תפקידי כמפקד מחלקת מובילי טנקים, הייתי גם בגזרה הצפונית כ-14 ק"מ מדמשק, משם הוצאנו טנקים גם של צה"ל וגם של הסורים שנפגעו. בגזרה הדרומית בק"מ ה-101 הובלנו את התמסחים (גשרים) כדי שיוכלו לעבור את התעלה. הייתי מגויס חצי שנה.
ב-1982 פרצה מלחמת של"ג. זאת הייתה המלחמה האחרונה שבה השתתפתי, עד שחרורי מצה"ל. (במלחמה זו גויסתי למשך 3 חודשים). במלחמת של"ג חיפשתי כל הזמן את אחי הצעיר - ישראל שלא שמענו ממנו במשך חודשיים, וידעתי שהוא נמצא בלבנון. בשל היותי מפקד מחלקת מובילי טנקים, יכולתי לטור אחריו כיוון שהגענו לכל המקומות. בסופו של דבר מצאתי אותו קרוב מאוד לגבול הסורי, חי וקיים.
מאז ועד היום - אני מרגיש חובה לעצמי, לתת כמיטב יכולתי למשפחתי, כפיצוי על השנים הרבות בהם עבדתי כנהג סמיטריילר, ובכך הרגשתי שלא הקדשתי להם מספיק.
אבא נפטר כשהוא נשוי 63 שנים אוהבות למזל המכונה בפיו ביאה.

סבא ל-12 נכדים מקסימים ונינה מקסימה אחת.

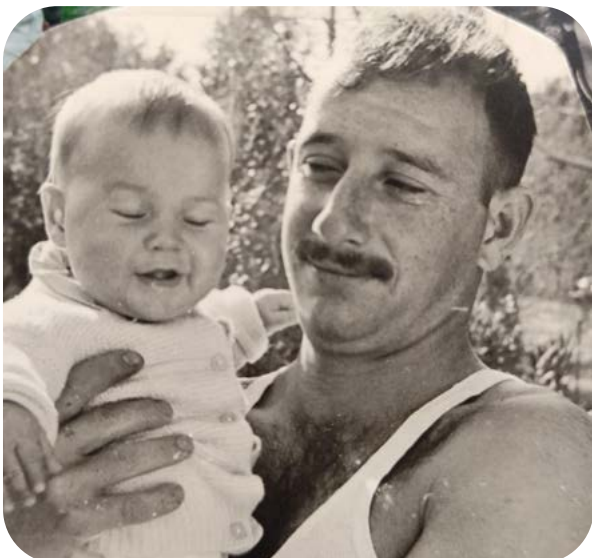
אבא אהוב,

**היום אתה נטמן באדמת העמק היפה, עמק יזרעאל ובקיבוץ שכל-כך אהבת!
נוח על משכבך בשלום.**

משפחתך האוהבת.

הספד של הנכדה אוריין

היי סבא שלנו
מוזר לחשוב שפעם הבאה שאכנס לבית שלך ושל סבתא אתה לא תהיה שם...
לא אמצע אותך יושב בישיבה מזרחית על הכורסה...
לא אתן לך נשיקה על כל לחי ותגיד לי- "אני כל כך שמח שבאת"... אני אשאל לשלומך ותאמר "עשר עשר עשר"...
שלוש פעמים!!! בדיבור ובצליל שהם כל כך שלך...
תערוך את השולחן במרפסת ותשאל אם אשתה איתך?
"איזה יין?"
"בשבילי רק מרלו!!! את יודעת למה?! אני אגיד לך...כי רק מרלו עשוי ממאה אחוז ענבים..."
ואז סידורי ישיבה...
"רם תשב פה... תמיר תשב שם..."
ואתה בראש השולחן כמובן!!!
מי עבשיו יישב בראש השולחן?
ועל השולחן יהיו קישואים, כרוב וחצילים ממולאים וטעימים,

30.3.2021

צפה יקר,

הגיע הזמן להיפרד ולומר תודה אחרונה.

בשם משפחתי ובשמי, אספר בקצרה על הקשר המיוחד שנרקם ביננו לבינכם, מזל וצפה.

דרך המקרה הביאה אותנו לפני 17 שנה להיות שכנים שלכם. זה היה זמן קצר לפני לידת בננו הבכור – יוני וזמן לא רב לפני לכתו של אבי – נדב.

אתם אימצתם אותנו כילדכם ואת ילדינו כנכדיכם. מכיוון שהוריה של לנה אינם בארץ ונותרה לילדינו סבתא אחת בקיבוץ – סבתא נעמי, הרי שהקשר איתכם היה משמעותי ביותר.

אתה צפה אמרת בכל הזדמנות, בדרך כלל בדמעות התרגשות, כמה שאתה אוהב אותנו. ואנחנו אוהבים אותך מאוד.

סיפור חייך מיוחד במינו החל בילדותך בירושלים של לפני מלחמת השחרור, דרך עזיבתך את העיר והמעבר לקיבוץ שער העמקים ובהמשך – להזורע.

כמעט כל שנו עבודתך היית על משאיות באזרחות ובצבא ולא פעם סיכנת את חייך למען המדינה עת נכנסת עם המשאית לחילוץ מסוכן בשטח אויב.

היית גאה מאוד בעבודתך ובהיותך קצין בטיחות רכב. ובעיקר היית גאה במשפחתך הנהדרת ובילדיך ונכדיך.

צפה יקר – בפגישותינו הרבות לימדת אותי דרך ארץ.

הייתה לך תבונה שנרכשת בחיים ארוכים. לא פעם נלחמת בשבילי וחיפשת תמיד את טובתי ואת טובת בני משפחתי ועל כן – תודה גדולה.

בתקופה האחרונה עם התדרדרות המצב הבריאותי לנה עשתה כל מאמץ להקל עליך. לצערנו גופך בגד בך אך אנו מתנחמים בכך שלא סבלת ועד אתמול עוד היית צלול ונראית טוב.

בבית החולים בעפולה, קיבלת טיפול מצויין ולשמחתנו הספקנו יחד עם בני משפחתך להיפרד ולומר לך כמה אנו אוהבים אותך ומודים לך.

תהא מנוחתך עדן.

ולמזל – אנו מבטיחים להיות לצידיך ולעזור בכל שנדרש.

משפחת שחם.

משפחת צפדיה מבקשת להודות

לדני נהב ולוועדת הנצחה,

על כל העזרה והנתינה

עבור אמא והמשפחה כולה.

התמונות באדיבות המשפחה

איציק בעלי האהוב

"שוב אביב והכל פורח מסביב, ריחות משכרים- הכל ירוק ורק קורא לנו לטבע שאתה כל כך אוהב..." ככה התחילה הברכה שלי ליום ההולדת שלך שיהיה ביום הבחירות, ברכה שלא הספקתי ולא אספיק לסיים..

מי היה מאמין שאתה כבר לא איתנו, הכרנו לפני כמעט 55 שנים בקציעות, אתה היית המ"פ שלי ואני הייתי המכי"ת בהיאחזות בקציעות. נקשרנו זה בזה וכשהשתחררנו עברנו להזורע, כאשר הבטחת לאמא שלי שנהיה רק שנה בהזורע, המשכת לחיות כאן עד יומך האחרון אבל הקפדת תמיד להזכיר שאתה בכלל מיגור.

היינו נשואים כמעט 53 שנים. בנינו בית לתפארת. היית משורר גדול, יש לנו עשרות חוברות של ברכות שחרזת באדיקות לכל מאורע ואירוע.

אך יותר מכל אהבת פרחים. הכרת כל פרח ביקום. עשינו עשרות טיולים בעקבות הפרחים והפריחות.

היית איש צבא שהקדיש זמן רב מחייו למלחמות ומילואים, שרדת את כולם והשתחררת שחייבו אותך, בגיל 51, בדוגת סא"ל.

טיילנו בלי סוף עם החברים שלנו בכל שביל בארץ, בהמון מסגרות.

עוד שלשום טיילנו בקלאב קאר שלנו ביער הנפלא, וצילמת נוריות וסחלבים.

שנת הקורונה עשתה לנו טוב וגרמה לנו לטייל בריחוק חברתי בלי סוף, רק אנחנו היער, השדות והטבע. וכמובן פרחים, מלא פרחים. ידעת איפה כל פרח נמצא ביער.

במהלך השנים עברת לא מעט קשיים בריאותיים ומעולם לא ויתרת.

בשנים האחרונות עבדת בבית שקמה בהתנדבות, וכל כך אהבת לעבוד שם ולעזור לכל מי שרק היה צריך עזרה, אפילו אם זה רק שיחה טובה.

היית אבא נפלא וסבא נהדר ובעל אוהב. מי חשב שיומך האחרון יהיה ביום האזכרה לפטירת אחיך שמוליק לפני 17 שנה.

חיית חיים מלאים עד הרגע האחרון. הנחמה היחידה שלי היא שלא סבלת. זה נגמר ואשתדל להיות חזקה בשבילך, ובשביל הילדים, הנכדים והנינים שכל כך אהבת. אוהבת וכבר מתגעגעת ולא מאמינה,

שלך דרורה

אבא יקר,

אני לא ידעתי שזו הנסיעה האחרונה איתך, כמו תמיד לקחת אותי לכל מקום שביקשתי ממך ועזרת לי ודאגת לי. השמיים והעננים היו כל כך מושלמים היום כשנסענו, השמש זרחה ומסביבנו רק היו מרחבים ירוקים של שדות ופריחות.

ואביב נהדר בפתח..

דיברנו בדרך על היום הולדת שלך שהיא עוד כמה ימים, וצחקנו על זה.

דיברנו על הבריאות שלי ועל פרחים בגינה שלי שעוד לא הוציאו ניצנים, ואתה אמרת שרק מחר זה האביב ממש רשמית ושגם אצלכם הם עוד לא פרחו.

אחת האהבות הגדולות שלנו כמשפחה זה אהבת הטבע, הפרחים והצמחים.

תמיד התגאתי בזה שמאז שאני ילדה קטנה, אתה ואמא לקחתם אותנו לטבע ואתה לימדת אותנו את כל השמות של הצמחים והפרחים. ובזכותך יש לי כל כך הרבה ידע עליהם ועד היום הטבע הוא חלק בלתי נפרד ממני, בזכותך.

היית מגדיר צמחים מהלך,זכרת כל שם והכרת כל פינה בארץ הזו, ואהבת לטייל בה ולראות פריחות וירוק גם אם הם במקומות רחוקים. הטבע שהיה שלך והפרחים שהיו חלק ממך תמיד.

ולא הספקתי להגיד לך תודה על הדאגה שלך, תודה על כל מה שנתת ועל האהבה שנתת תמיד בדרך שלך. לא הספקתי לתת לך חיבוק גדול ודובי כמו שקראת לו, מכל הלב.

אבא שלי הגדול החזק והגיבור, ככה ראיתי אותך מילדות. תמיד ניצחת את הכל. ניצחת מלחמות, ניצחת כאב ואבדן, ניצחת את הלב שלך כל פעם מחדש וחשבתי שגם הפעם תנצח אותו כמו תמיד, כי בחוזק שלך תמיד ניצחת הכל אני לא מעכלת שאתה לא פה וכמה שהחיים שבריריים.

ואמא החצי השני שלך שנשארה לבדה בלעדייך. וכולנו הילדים שלך, הנכדים ומלא חברים שלך ושל אמא שטיילתם איתם יחד כל הזמן.

לפחות עוד טעמת מהטבע האהוב שלך בפריחות האביב שיש עכשיו בכל הצבעים, עם ריח מבושם

באוויר. ביחד עם אמא חווית מכל היופי שיש ביער. לפחות הספקת להיות עם המשפחה שלך מיגור היום, עם האהובים שלך, הכי קרוב שיש.

לפחות עוד עבדת בעבודה שלך שכל כך אהבת ביומך האחרון. ועכשיו נשארו בלעדייך, לא מעכלים וכואבים. והגינה עם הפרחים שלך שתמיד אהבת והשקעת בה, נשארה יתומה ובלעדייך.

תנוח על משכבך בשלום אבא, תמיד אוהב אותך לנצח,

סיגל

"אלוהים בא אני איתך היום בחשבון כי לקחת לי את היקר מכל" ככה כתבת בהספד לשמוליק לפני 17 שנים... בוחרת להתחיל עם המשפט שלך גם היום... אבויה שלי, החצי השני של הלב שלי. ככה תמיד אמרנו לכולם... חצי לב שלך וחצי שלי.

הספד לאבא איציק

אבא תילחם, זה עוד לא הזמן ללכת. יש עוד מלא דברים שרציתי לספר ולהגיד לך. לחשתי את זה וצעקתי את זה שוב ושוב ב-20 הדקות הארוכות בהן היינו לבד ועשיתי לך החייאה.. הצבע חזר לפנים שלך והייתי בטוח שעוד נצחק על זה יחד ושקניט אותך ששוב שיגעת אותי.. ואז אתה תקרא לי "גוזל" ותגיד משהו על זה שאתה בכלל גידלת אותי שלא אהיה חוצפן, ושוב נתווכח על הלינה המשותפת.. כמה אהבנו להתווכח.. שנינו היינו מתעצבנים ופורחים בוויכוחים הקטנים שלנו, נראה לי שהיה לך תמיד פור עליי, כי בטוח ידעת כמה אני מעריץ אותך וסוגד לכל דבר שאתה חושב או אומר.. מתישהו בילדות התחילו להקניט אותי "אבא שלי" "אבא שלי", כי על כל נושא שדובר הייתי אומר לחבר'ה שאתה בטוח יודע את התשובה. הייתי שואל אותך ומבקש ממך להסביר לי בכל הנושאים.. תתקן לי.. תבנה לי.. מה השם של הצמח הזה? איזה קוטל מזיקים לשים לצמח ההוא.. שם של מקום בארץ ואיך מגיעים אליו.. וכל פרט טכני שקיים בעולם הזה.. כי אתה הרי ידעת הכל ..

לפני שנה וחצי נכנסת לבית החולים לסאגה נוספת שהלב שלך העביר אותנו ואחרי שהסתבר ששרדת התקף לב והשתילו לך קוצב לב - הוקל לי, הקוצב גרם לי להרגיש בטוח שלא תלך בדרך של אחייך ושהלב שלך כן יחזיק מעמד, לפחות עוד כמה שנים. קצת לפני שאשפז אותך קראתי פוסט של חבר על אבא שלו ובעקבותיו הספקתי לקחת אותך ללימוזין, רק אתה ואני. דייט גברים. שיחה על החיים. דברים שרציתי להספיק לשאול ולהגיד לך.. כשהורדתי אותך בבית אפילו אמרתי לך שאני אוהב אותך ומודה לך על הכל, רציתי שתדע ותשמע את זה עוד בחייך, זה לא היה פשוט להגיד את זה כי שנינו אנשים קשים, ואפילו נתתי לך נשיקה לפני שיצאת מהרכב באותו יום..

אבא, יצחק'לה כמו שקראתי לך, כל כך הרבה רגעים וזיכרונות מציפים אותי..

אני ילדון בורח יחף בלילה לפלסטופיל ומחפש אותך בין המכונות, שנה שלמה שישנת על שולחן הגירים בביתה א' כי לא הסכמתי שתעזוב אותי, ברכות עם חמשיר וציר שהשארתי לי כל לילה ליד המיטה בגן... הזיפים שלך והריח המיוחד שהיה לך שהיית חוזר מהצבא, סא"ל בצנחנים, כמה הייתי גאה בך!, הטיולים שגררת אותנו לדקור מיקום מדויק של איזה פרח נדיר באיזה חור נידח.. אתה ואני בטנדר פיג'ו המרופט של המדגה עם ג'יי החמוד שלך מאחורה.. ארוחות משפחתיות... שירי חג של יגור שרק אתה הכרת והכרכת אותנו לשמוע בסדר פסח..מיליון טיולים משפחתיים ביחד בכל מקום שקיים בארץ שלנו, עישוב הגינה בשבתות, ישיבה בסלע המשפחתי בעמק השלום, הטיולים שלנו בטורקיה יחד, הביקורים היומיים שלכם אחרי התאונה שלי, אתה מנגב לי את צבעי ההסואה בסיום המסע כומתה ומזהיר שלא תיתן לי להכניס את הכומתה החומה הבייתה, חיבוק דוב ענקי שמוחץ את כל העצמות... לחיצת יד עם יד הנפץ... ומעל

במקום לכתוב לך ברכה שחיכת לה כל שנה ביום ההולדת שלך כותבת לך מכתב פרידה.

אבל איך אני יכולה להיפרד ממך אבא שלקחת את החצי השני של הלב שלי.

מאז ומעולם אני הייתי "הבת של אבא", אם בדמיון החיצוני שתמיד התגאת שביגור ישר יודעים של מי אני ואם בנפש המלופפת אחת בשניה בכל מובן המילה לנצח נצחים.

זוכר? כמו שכתבת לי באחד השירים המאוד ישנים שלך- "בת העיפי באביך מבט, מבט חצוף ומתרוכן בלב אביך הוא יתנגן" בכל צומת בחיים אתה היית הזרקור שבלי הרבה מילים מכוון אותי למקום הנכון..

בכלל,אתה לא היית דברן גדול אבל כשדיברת זה תמיד היה דברי טעם עם הרבה מחשבה מאחורה.

אבוייה שלי, היית אבא שני לאורדי שלי,מקור לגאווה בשבילו.

איך אפשר להיפרד כאן ואיך אפשר לסכם חיים כל כך מלאים של בן אדם?

לספר על הטבע שהוא השם השני שלך? לספר על כל צמח שידעת את שמו ואיפה הוא גדל בארץ? לספר על המוסר שלך? לספר על טוב לבך? לספר על הצניעות ואהבת האדם שלך? על איש המשפחה שהיית? על הארוחות המשפחתיות שלא היית מוותר עליהן?

עכשיו כבר לא אחכה לשעה רבע לשבע בבוקר ואביט אחורה לראות אותך מגיע הנה מההליכה היומית שלך להפסקה בשביל לנשום.

לא אמתין לשבע בול אז אתה צריך ללכת להכין לך ארוחת בוקר. עם מי שי יתווכח עכשיו על פוליטיקה וכל נושא אפשרי שיש? מי ייתן לאורדי את הקלאב מאחורי הגב שלי?

אתה המשענת של חיי עם חיבוקי הדובי המוחצים שלך..

אתה עם הריח של האפטרשייב שלך.

בכל יום הולדת ואזכרה אני הייתי הפה שלך והקראתי את כתוביך זה נראה לך הגיוני שעכשיו אני כותבת עליך?

בכל האשפוזים שלך תמיד פחדתי כל כך ודווקא עכשיו היה נראה שהלב שלך חזר לעבוד כמו שצריך..

אבא תחסר לי בכל פרמטר בחיים, מודה על כך שאמרתי לך מלא פעמים שאני אוהבת אותך וסליחה שהשבוע בבקרים הייתי קצרה ולא חביבה במיוחד.

שמחה שלפחות לא סבלת ושזה היה קצר.

כנראה ממש התגעגעת לשמוליק אם הלכת באותה צורה ובאותו היום מקווה שהוא יקבל אותך יפה שם למעלה.

אני לא רוצה לחיות שאתה לא לידי חצי שני שלי.

אני אוהבת אותך כל כך אבא שלי.

תנוח בשקט אבוייה, ביער שלך, מוקף בפרחים שאתה כל כך אוהב.

אנחנו נשמור על אמא בשבילך.

ניצן

במסע אופניים, 20 חודשים אחריו הכה בנו הגורל בשנית ונפטר אחי יענקלה מדום לב בביתו.

אתמול אחר הצהריים עלינו לקבר של שמוליק אחינו ולאחר מכן התכנסנו בביתה של מוניקה למפגש משפחתי מהנה. סיפרת והתגאית מאוד במשפחתך, בילדיך, בנכדיך ובניניך, שמחת על הזכות שנפלה בחלקך להמשיך ולעבוד כאיש האחזקה של בית האבות בהזורע.

שעתיים לאחר המפגש נדם ליבו הגדול של איציק. מדום לב. נותרתי נצר אחרון למשפחתי הגרעינית.

זכיתי באח אוהב ואהוב, אוהב טבע וידען גדול בתחום, איש עבודה ומשפחה. ועקשן לא קטן.

דרורה ובני המשפחה זכו בבעל, אבא סבא וסבא רבא מדהים. המשפחה שדרורה ואתה גידלתם באהבה, שאין לה מידה ושיעור לאמוד את עוצמתה, המשפחה הייתה כל עולמך, ייחדת לה את כל תעצומות הנפש שלך. שקדת על טיפוחה במסירות שאין כמותה.

לדרורה, שני, סיגל, ניצן זוהר, הנכדים והנינים - הכאב ענק תנחומי העמוקים וחביבוק חזק.

בטרם יכסה אותך העפר, רוצה לומר לך דבר אחרון שלא הספקתי לאחרונה, עד כמה אני גאה בך ואוהבת אותך.

נוח בשלום אחי היקר.

רבקה, 19/03/2021

סבא שלי

סבא יקר ואהוב שלי. סמל לשמחה אופטימיות ואושר. איש של עבודת כפיים. דמות להערצה שלי.

לא מאמינה שהלכת בכזאת פתאומיות.

מאז שאני קטנה תמיד נתת לי להרגיש שאתה גאה בי.

גאה במי שאני ובמה שהפכתי להיות.

אם רק היית יכול לראות מה עברתי בימים האחרונים היית מתמלא גאווה.

סבא שלי, פטריוט ציוני שאוהב כל כך את הארץ שלנו. מכיר כל חור, צמח עץ וציפור.

סבא שלי, כשבאו להודיע לי שעזבת אותנו הייתי עם נשק עלי בדיוק אחרי שהתאמנו איתו בשטח. כולי מסריחה, עייפה ומאובקת, צעקו לי שהממ מחפשת אותי אבל לא עלה בדעתי שקרה לך משהו.

אני נלחצתי ישר, ידעתי שמשהו לא בסדר.

ואת הבשורה המרה קיבלתי בטלפון, בקצה השני של הארץ, יושבת עם מעיל דובון בקור של המדבר, איפה שאתה וסבתא הכרתם, הנשק תלוי על הצוואר שלי והרגליים קופצות מרעד שלא הכרתי לפני. הממ והמפקדת שלי עומדות על ידי ובוכות ביחד איתי.

סבא שלי,

קשה לי לעכל שאתה לא פה איתנו כי אתה כל כך חי ושמח

<<<

הכל טקס ברכות יום ההולדת בחרוזים, עליהן היית שוקד רבות ותמיד מתבייש להקריא בעצמך...

היית איש קשה מבחוץ וכל כך רך חם ואוהב מבפנים.

אבא, אני כבר מייאש את כל האנשים שבאו לחלוק לך כבוד אחרון עם כל בלבולי המוח שלי אבל ככל שאני יותר חושב אני מוצף בעוד ועוד רגעים שלי איתך, אתה היית העמוד המרכזי והמנווט בחיי, היית לי סמן ימני לטוב לב ועזרה ללא שום תמורה מתוך טוהר מידות ודאגה לזולת.

היום עוד עבדת בבית שקמה, עד יומך האחרון עבדת והיית שם המלאך של הרבה אנשים, כשלא היה מה לתקן היית סתם יושב עם האנשים שם ומשוחח עמם כדי שלא יהיו בודדים.

סיימת את העבודה ונסעת ליגור לאזכרה לשמוליק אחיך שנפטר מדום לב היום לפני 17 שנה, השנה לראשונה לא כתבת לו הספד שיקריאו על קברו, אולי כבר הרגשת שתיכף תוכל להגיד לו הכל, שם למעלה, פנים מול פנים.

הספקת עוד למלא את מיכל הדלק, חלילה לא להחזיר אותו לסידור ריק, כמו שתמיד אמרת "נהייתי יותר יקה מהייקים..". התיישבת על הספה שלך, וזהו. מלמלת לאמא כמה מילים וליברך נדם, נגמר. חיים שלמים נגמרו ברגע. דום לב.

לא חשבת שכל כך מהר יסתיים מסע חיך, איש גיבור, לוחם אמיץ שלחם במלחמות ישראל, איש משפחה למופת, צנוע ואוהב אדם. היית איש עשייה חרוץ, איש של כבוד, עם מילת ברזל וחמלה לכל בני האדם.

מתנחם בזה שלא סבלת לרגע ושהכל נגמר עדיין יחסית בשיא, בלי סבל מתמשך ובלי שאף אחד סועד אותך. תמיד אמרת לי שאתה רוצה לסיים את הסיפור בגיל 75, כשאתה עוד עובד ובשיא, היו לך עוד 4 ימים להגיע ל-76, חתיכת עקשן תמיד תהיה חלק ממני, מקווה שהבאתי לך גאווה ושאתה סולח לי על הכל.

בשלישי אני אגיע לכאן לחגוג לך יום הולדת 76 עם איזה פרח שאתה אוהב, אולי אביא את הדבורניות שתיכננת לראות ולא הספקת לנסוע לצלם איך הן פורחות עכשיו בבית הקברות...

אל תדאג אבא, אני אשמור על אמא ועל המשפחה, אוהב אותך תמיד, איציק שפיציק גרינה ז'בה הגוזל שלך, הבן היקר לך אפריים

זהר

איציק אחי היקר.

יחד עם משפחתך, אוהביך, ויקיריך אני מלווה אותך למנוחת עולמים בתחושה של אובדן ועצב.

חצויה בין להיות מנחמת או להיות מנוחמת ותוהה כיצד ניתן לנחם ולהינחם בו זמנית.

זכיתי לגדול ביגור במשפחה חמה ואוהבת עם 3 אחים יענקלה, שמוליק ואיציק ילדות מאושרת, ובחלוף הזמן. כולם בנו משפחות לתפארת שמוליק ויענקלה ביגור, ואיציק ואני בהזורע.

לפני 17 שנה בדיוק הכה בנו הגורל אחי שמוליק כפטר מדום לב

תמיד. ראש השבט, מופנם, צנוע, אומר את המילים הנכונות בזמנים הנכונים.

מודה לאלוהים שהצלחנו לצאת לטיול אחרון לפני הגיוס על הקלאב קאר. כמה צחקתם עלי שאני פחדנית.

סבא שלי, מלך המילים והברכות.

במסיבת גיוס שלי דיברתי איתך בפעם האחרונה. אמרת לי שהכל קטן עלי.

אם הייתי יודעת שזאת תהיה הפעם האחרונה שנדבר הייתי אומרת לך כמה שאני אוהבת אותך וכמה השפעת עלי.

אתה השראה ודמות להערצה מאז שאני ילדה קטנה ולתמיד.

הזכרונות איתך נשארים איתי לתמיד.

ימי שישי אחרי בית ספר בבריכה, ארוחות בוקר בשבת בחדר אוכל ולאחר מכן בריכה או טיול ביער. לילות שהייתי

ישנה אצלכם, טיולים לפינת החי בתור ילדה עם הצוללת הצהובה. בטיולים לפלאסטופיל,

אני זוכרת שהיינו רבים מי יפתח את השערים וילחץ על הכפתורים המגניבים שלך. והצפצפה

המוגזמת שהייתה מקימה את כל הקיבוץ על הרגליים.. איך אתה אהבת להבהיל אותי איתה..

סבא שלי כמה אני מתגעגעת לחיבוק האוהב שלך, ולריח שלך שנשאר עלי לאחר החיבוק גם אחרי המקלחת..

סבא שלי, אני מבטיחה לך, אני אמשיך לנסות להסב לך גאווה. לכל מקום שאליו אלך אשוב

עליך, אזכור אותך, ואגרום לך להיות גאה בי גם אם זה מלמעלה.

סבא אהוב שלי, תמיד עוזה, אוהב וכאן בשביל כולם. הלב שלך היה הלב הכי ענק שיש והוא זה שגם לקח אותך מאיתנו.

אתה חשוב לי ולכל כך הרבה אנשים. תפסת מקום משמעותי בחיים של כולנו ובכל אחד נגעת בצורה שונה.

לא נתפס לי איך הלכת לנו ככה בשניה.

אלוהים לוקח את כל המלאכים אליו כנראה. אנחנו נשמור על סבתא כאן למטה.

היא חזקה! ומי כמוך יודע את זה.

אני אוהבת אותך ואתה איתי לתמיד. בכל צעד ונשימה.

ביי סבא. אני אוהבת אותך.

פז.

סבא שלי, אהוב שלי...

לא מאמינה שהגיע הזמן להיפרד...

לא מאמינה שאתמול הייתה הנשימה האחרונה שלך...

מסרבת להאמין שמעכשיו שאגיע אליכם הביתה לא יהיה מי שייתן לי נשיקות על כל לחי, על המצח והאף... לא תקרא לי יותר

ציפופה שלי... לא יהיו יותר ברכות יום הולדת שתמיד חיכיתי וציפיתי להם ממך..

סבא שלי, כמה זיכרונות יש לי ממך ואיתך, הכל רץ לי בראש ולא מצליחה לעכל שלא יהיו עוד כאלה...

אתמול ראיתי אותך בפעם האחרונה, יושב על הכורסא שלך, נישקתי אותך וכבר היית קר, חיבקתי אותך ואמרתי לך שאני אוהבת אותך...

סבא אין לי דרך להסביר אפילו עד כמה האבדה גדולה.. כולנו הפסדנו אותך פה איתנו...

בטוחה שאתה במקום טוב יותר עכשיו, ביחד עם כל מי שהתגעגעת אליו כל כך...

אזכור אותך לתמיד, כסבא מדהים, אוהב, תומך, עוזה. אזכור את החיבוקים הגדולים שלך, את איך שאהבת את כולנו.

תודה לך סבא, על כל מה שעשית למעני במשך 22 השנים שאני פה... תודה שהקמת ביחד עם סבתא משפחה מדהימה... מבטיחה לך שכולנו פה נשמור עליה.

אתה תמיד תהיה בליבי לכל מקום אליו אלך, אני אוהבת אותך סבא שלי, אוהבת אותך כל כך...

כותבת לך בשם כל הנכדים והנינים שאוהבים אותך ומסרבים להאמין שהלכת...

מקווה שאתה רואה ומרגיש עד כמה אנחנו אוהבים וכבר מתגעגעים...

לנצח תהיה איתי...

אוהבת אותך ומתגעגעת,

ציפופה שלך.

זי.

עבדתי בחשמליה 17 שנים קלנדריות (מכיתה ח') לצידו של איציק ניב. סוג של מנטור קשוח יודע כול. עם מסירות וסבלנות

אין סופית לחנך "ילד מופרע" ולהופכו ל"אזרח מועיל לחברה". חריצות לאין קץ. קבלת החלטות ועמידה בהן. רודף צדק קיבוצי

(מדגם שכבר לא מייצרים). ובעל מקצוע מעולה – מקצוען. אלה התכונות שפגשתי כשהתחלתי לעבוד לצידו. כמו שרפקה אמרה

בלוויה – עקשן! כן כן עד כדי כך שאני ודויד ריילינגר הפכנו את הוויכוח עם איציק לסוג של ספורט השמור לחשמלאים

מתלמדים. אבל בסופו של וויכוח תמיד היה אפשר לחזור ולעבוד שכם אל שכם כיום ביומו.

היום החושך ירד שוב...
 היום נפרדנו בכאב
 מחברינו האהוב איציק ניב מקיבוץ הזורע.
 איציק שלנו נולדת באביב, ונפרדת מאתנו היום בעיצומו של
 האביב. הטבע פורח אלפי גוון וצבע... הפרחים שכול כך אהבת
 במלוא פריחתם מבכים את לכתך.
 איך נפרדים אחרי 26 שנה של חברות? נפגשנו במכללת אורנים
 בקורס מדריכי טיולים, חבורה קטנה ומגובשת ואתה היית לב
 ליבה. בלטת בידענבלצי רגיל על כול צמח, אהבת לטייל בכול
 שביל, חרשת את הארץ לאורכה ולרוחבה, ידעת היכן ומתי כול
 פרח פורח. צילמת כול פרח עם זיק בעיניים. היית עבורי, עבורנו
 מורה דרך, בכול מסלול שהדרכת שילבת סיפורי גבורה, סיפורי
 קרב בהם לחמת. אהבת את האדמה והילכת בין רגביה מאושר.
 מלח הארץ בכול רמ"ח אבריך. בכול טיול בחנת, בדקת אם אני
 מזהה כול פרח לא וויתרת היית דקדקן, קפדן בקשת שאציין סוג
 ומשפחה של כול פרח. היית עבורי מקור להשראה ולהערצה.
 כתבתי לך לא מזמן שכול פרח שאני רואה ומצלמת אני נהנית
 פעמיים פעם עבורך ופעם עבורי. בטיולים האחרונים לא הגעת
 אבל היית אתנו, הזכרנו אותך ואם לא זיהינו צמח שלחנו תמונה
 וקיבלנו תשובה. העברת את אהבתך לצמחים ולטבע לדורות
 האישה המדהימה שאיתך, לילדיך ולנכדיך האהובים. בכול
 פעם שדיברת עליהם עיניך נצצו מהתרגשות, היית אבא וסבא
 גאה.
 היום היינו אמורים להיפגש בערב זמר נוסף עם דודו זכאי, שנים
 שאנחנו יושבים יחד ושרים, היום שרנו בלב ונפרדנו ממך..
 השיר מקום לדאגה התנגן בראשי מאתמול,
 "אסור לקטוף את פרחי הגן".
 האם רק את פרחי הגן, הבר,
 אסור לקטוף?? נמה עלינו בני האדם??
 היום נקטפת פרח בר מזן נדיר ומיוחד,
 מוקדם מדי, עצוב, כואב..
 חבר אהוב שלי אתה כבר חסר..
 מחבקים ואוהבים אתכם דרורה, הילדים והנכדים.
 יהי זכרך ברוך..
 מקדישה לך זר פרחי בר שכול כך אהבת..
 מכולנו זהבה חיים, הילדים וחבורת המטיילים מאורנים

<<<

איציק היה "משוגע על צבא" אין ספור ימי מילואים, סיפורים
 והמון ידע בנושא וכדי להוציאו מסיפור מרגש על הצבא הייתי
 אומר לו שמצאתי מעל ל"מעין עמי" סוג חדש של שרץ שאיש
 אינו מכיר... כדי להוציאו משיחה בנושא פריחה וידעת הארץ
 היינו מעבירים נושא למשפחה וילדים – וזה תמיד עבד.
 איש מיוחד – קיבוצניק אמיתי שמעשה ידיו פזורים בכול רחבי
 הזורע ובהרבה לבבות.

דורון פלד

אנו תמיד כותבים על החיים, על המסע הייחודי לכל אחד, אך
 כל מסע מגיע לסופו. לעיתים בסבל ולעיתים במוות שבא בחטף.
 רובנו, לצערנו חוינו אובדן שהיה חלק מחיינו, דבר שהיה כרוך
 בצער ותחושת אובדן קשה. יש דרכים שונות ללוות אדם בדרכו
 האחרונה, וביום שישי חוויתי דרך כזאת, שנגעה מאוד לליבי.
 לוויה לאיש אוהב הארץ, איש טבע שהכיר כל פרח הגדל פה,
 ששירת בצבא בצנחנים והמשיך לעשות זאת במילואים עד גיל
 52, כי חש שזה חובתו.

וכך מצאנו את עצמנו נוסעים לבית העלמין בקבוץ הזורע הנמצא
 ליד נחל השופט. נסענו בפנינת טבע, בדרך מתפתלת בין עצים
 פורחים, מי נחל מפעפעלים, ושדות פורחים סביב. בית העלמין
 שוכן בתוך חורשת יער עם עצי שיזף בשיא פריחתם, והקרקע
 מכוסה בשטיח פרחי בר בהם משובצים הפרחים. הטקס היה
 חילוני כשברקע התנגנו שיריה היפים של חוה אלברשטיין.
 הקבורה היתה בארון עץ, וכשהוא נטמן באדמה כוסה כולו
 בהמוני פרחים, והיה בזה משהו מנחם ומרגיע, שהמנוח כעת
 נמצא בין אדמת הארץ שאהב ובין הפרחים שהיו כה חשובים
 עבורו בחייו. קדיש נאמר בנוסח קיבוצי בעברית, ואחר כך
 בנוסח המקובל בארמית. הסתכלתי לשמים שבצבצו בין העצים
 העבותים, נשמתי את ריח הבושם של פריחת האביב ובליבי
 חשבתי זאת הדרך הנכונה לסיים את מסע החיים.
 איציק ניב ז"ל, תהייה נשמתך צרורה בצרור החיים, ושמשפחתך
 תדע נחמה.

ניצה גן-מור דובין, חברה של דרורה ואיציק ז"ל

ברצוננו להודות לכל החברים היקרים שהגיעו לתת לנו כתף ולעזור לנו להשלים עם המציאות הנוראה לה נקלענו. ברגעים כאלו רואים כמה נפלא המקום בו אנו חיים, רצינו להגיד תודה אישית לדני נהב שברגישות רבה ליווה אותנו מרגע הידיעה הקשה ועד סוף שבוע השבעה. תודה מקרב לב ושלא נדע צער. רצינו להוסיף כמה מילים שבחר אבא לכתוב לדני בערב ראש השנה.

משפ' ניב.

להלן הדברים שאיציק כתב לדני:

0.9.18 לדני וגליה הידד!! באופן מוזר אך לא מפתיע כאיש השנה החדשה שלנו משפחת ניב, הנבחר הוא לא בעל תפקיד בכיר או נושא משרה מיוחדת... אלא אדם "פשוט", רגיל אך מאד מוכשר שמאמין בדרכו. שהחליט על כתפיו הצנומות להרים משא ולזעזע את כל ישויות הכפר.

כן זה אתה דני ולא אחר... הנושא המדובר הוא נושאי הזיכרון וההנצחה של כל!! ההולכים... מבלי היסוסים או לבטים נכנסת עם כל עוצמתך למבוך מאד בעיתי בקיבוצנו!! מנושא כאילו שולי בחיי היום יום של חברתנו הקיבוצית. חפרת נברת וקרצפת את כל זיכרונות חברתנו בעבר... מבית הקברות במעלה ההר, שם בקושי משהו נשאר... לא דרכים ולא מצבות שלמות ולא מידע על הודות הזיכרונות של ההולכים. נכון יש שם עוד "הר" של עבודות ושיפורים [גידור,מים ועוד] אך, קרן אור כבר מציצה בין ההרים. אתה מביא בכושך הפלאי את הכבוד הראוי לדור המייסדים ששוב אינם מדברים או דורשים... אך בזכותם במבט לאחור הם נושאי הלפיד של העבר שהפכו את העמק וההר לאזור כה מפואר. וכן גם כל נושא של יום הלוויה. שבוע ההנצחה כולל שילוט בדרך לבית הנפטר. ממש מארג שלם ובלתי מטופל ואולי אף מוזנח... של הזיכרון הקיבוצי!! גם בבית הקברות "החדש" יש המון שיפור וקידמה... וכן גם כאן יש עוד "ים" של שיפורים... [חידוש כיתוב, מירוק המצבות, ועד ניקוי השלכת מהדרכים] ובטכס הקבורה עצמו בתור חברה חילונית חייב להיות קדיש קיבוצי של הזרע ועוד ועוד. דני, שוב אתה יחיד !! ומיוחד!! הזוכר את העבר יישאר גדול גם מחר... בברכת שנה טובה לכל בית נה"ב מאיתנו הניבים.

התמונות באדיבות המשפחה

איציק שלנו, אני יושבת מול הדף הלבן ותוהה מאיפה להתחיל לכתוב, הרי הלב מסרב לקבל את לכתך. אתה, שכל כך הרבה פעמים הכנעת את לבך, כשידך על העליונה, איך יתכן שבסופו של דבר הכניע הוא אותך?

איציק, היכרנו אותך לפני קצת למעלה מעשרים שנה, והפכת לעמוד התווך של חבורת המטיילים מאורנים, זה שהולך תמיד לפני המחנה. שמך הלך לפניך בכל הקשור לצומח ולידיעת הארץ. מבחינתנו, היית אנציקלופדיה מהלכת. בכל פעם שמישהו מאיתנו נתקל בפרח לא מוכר, היה משגר אליך תמונה עם שאלה, ואתה מיד שלחת את שם הפרח בתשובה. לא זכור לי שמישהו הצליח אי פעם להתקיל אותך.

ידעת מהו מועד הפריחה של כל צמח והיכן ניתן למצוא אותה, ומדי שנה ולאורך כל השנה, יצאת לטייל בעקבות הפרחים. גם כשבריא אותך הלכה מדחי אל דחי, לא ויתרת והמשכת במסעותיך. היית בן שיח מעניין וידעת לעמוד על דעתך, שכן לא תמיד הלכת בתלם. הלכת שבי אחרי המילה הכתובה – קראת ספרים בשקיקה, ובאירועים משפחתיים היית מכבד את יקירך בטקסט ארוך ומשמעותי שכתבת בחרוזים ברגישות רבה ובהרבה אהבה. משפחתך היתה מושא גאוותך והכוח המניע אותך. כשהיית מספר על מי מילדיך או מנכדיך, אורו פניך. כל נכד או נכדה שנוספו למשפחה, גרמו לך לנחת ולאווה.

אני נפרדת ממך בצער עמוק בדרכך האחרונה, בשמי ובשם חבורת אורנים, שכן הלכת מאיתנו בטרם עת. מודה על הזכות הענקית שהיתה לי להכיר אותך, ומלווה אותך במילות השיר של נתן יונתן:

מקום אָחד ריק

איך הפליגו קלים העננים
בפריחת ערב עתיקה
וביחוח שטה קוצנית
ופתווי השמר
הטיוו והקורנית
איפה עוד גבעות בר פאלה אדמות
יהיו לאיש שלא פבו עיניו
וכבר מגשש דרכו באפלת צהרים
לעבר החוף.
הניחו לנפשו לצית לרוחות
נָהר אובד בקצפים
מגיר און אחרון אל הים.
ירק האנפות צופות
איך הוא הולך ומתרחק
משאיר מקום אָחד
ריק.

מירי, חברה בקבוצת הטיולים

תרבות אפריל

8.4 – יום חמישי בשעה 17:00 – **נארח את שמוליק טסלר** – "מוזיקה בתקופת השואה". האירוע יתקיים בחדר האוכל החדש (יוכלו להשתתף רק מחוסנים מגיל 16 או בעלי בדיקות קורונה).

אירועי יום הזיכרון לחללי צה"ל

13.4.21 – יום שלישי – בשעה 20:00 **ערב יום הזיכרון לחללי צה"ל טקס בהר הזיכרון**. לאחר הטקס יתקיים **ערב הנצחה באולם** (יוכלו להשתתף רק מחוסנים מגיל 16 או בעלי בדיקות קורונה).

14.4. יום רביעי – **יום הזיכרון לחללי צה"ל - בשעה 16:30 – רצים לזכרם** – נפגשים ברחבת המועדון לחבר.

14.4.21 – **ערב יום העצמאות - ויריד יום העצמאות** - פרטים בהמשך

שבת שלום, איריס.

3.4.21 – מוצאי שבת – **מסיבת מימונה** – ניפגש בשעה 17:30 ברחבת המוזיאון. בתוכנית: מופלטות מעשה יד, שתיה וריקודים. רצוי להביא מחצלות.

כמו בכל שנה, מי שיש לו ריבות תוצרת בית, ומעוניין לתרום לנו – נשמח שיצור קשר

אירועי יום השואה והגבורה

4.4 – יום ראשון – בשעה 20:30 **זיכרון בח"ץ, דניאל אופק מארח את משה כהן בח"ץ הזורע**, צעירי הזורע בגיל ובנפש מוזמנים.

5.4 – יום שני – בשעה 17:30 **"חסידי אומות עולם" נארח את לאה דניאל** מדריכת סיורים בפולין (אמא של זוהר, אשתו של אביעם גבאי). האירוע יתקיים בחדר האוכל החדש (יוכלו להשתתף רק מחוסנים מגיל 16 או בעלי בדיקות קורונה).

6.4 – יום שלישי – בשעה 20:30 – בחדר האוכל החדש **נארח את שחר שקלש – עיתונאי מעריב ומדריך ביד ושם – "אנטישמיות בימי קורונה"**:

מסע אל הקשר שבין מגיפות, יהודים ואנטישמיות. התפרצות הקורונה בתחילת 2020 הביאה לעלייה במספר מקרי האנטישמיות בעולם ונראה שגם החיסון לא מדכא את התופעה, אולי דווקא להפך.

- למה הופכים היהודים לשעיר לעזאזל העיקרי כשפורצת מגיפה?
- איפה נולד הרעיון שיהודים רוצים לשלוט בעולם – ואיך זה קשור לנפוליאון?
- איך השתמשו הנאצים דווקא במדע המודרני לצורך הצדקת מדיניות גזענית?
- ומדוע דווקא בעידן של אינטרנט, חופש מידע וגלובליזציה חוזרת האנטישמיות לשבור שיאים?

7.4.21 – יום רביעי – בשעה 20:00 – **ערב יום השואה – טקס באולם** (יוכלו להשתתף רק מחוסנים מגיל 16 או בעלי בדיקות קורונה).

חג שמח מצוות מוזיאון וילפריד ישראל!

המוזיאון פתוח בחג ובחול המועד בשעות הרגילות,
נשמח מאוד לראותכם!

ימים ב' עד ו' (מלבד יום ג'): 09:00 עד 14:00 | יום ג':
12:00 עד 17:00 | שבתות: 10:00 עד 14:00

תערוכות מוצגות:

אתי אברג'יל / תא קיומי | ישראל הדני / משכן הריק
| אמירה זיאן / מעבר לגוף

עדכונים מהוידאו

מרץ - 2021 חלפה שנה להתפרצות מגפת הקורונה -
זכרונות והרהורים בתחילת המשבר - מרץ 2020

כולנו היינו מבולבלים, לא קולטים, נהנים מפסק הזמן,
עושים ריסטארט ובעיקר לומדים לחיות את המציאות
החדשה שנכפתה עלינו.

יצאתי לשוטט עם המצלמה ברחבי הקיבוץ והיער
וכשהמגבלות התהדקו עמדתי בפתח ביתי ותיעדתי את
העוברים והשבים.

כעבור שנה, המסכות מגוונות על פנינו בצבעים שונים
ומחומרים שונים.

שני הסגרים - השני והשלישי לא נראו כבר כמו הסגר
הראשון.

למדנו לחיות עם מציאות הפכפכה ועם חלק מהמגבלות
שכנראה ישארו עוד זמן רב איתנו - כמו שיזהר נהב
אומר - "שנים תהיה לנו הפרעה שלא נוכל להתקרב
לאנשים".

מכל החומר המצולם שנאסף בסגר הראשון (כ-20
שעות חומרי גלם) ערכתי 6 יומנים וכעבור שנה ליקטתי
לסרטון מתוך היומנים ומחומרים נוספים שטרם נראו,
קליפ אופטימי מלווה בשירו של מייקל ג'קסון - "נרפא
את העולם".

כתבנו יחד פרק בהיסטוריה.

העדויות המצלמות בסרט תספרנה לדורות הבאים
על תקופה מיוחדת זו שבה נוכל להתגאות בתפקוד
ובתמיכה של קיבוץ הזורע וחבריו בעת המשבר.

האם אנחנו והאנושות כולה נשכיל לעשות את השינויים
שעלו מהרהורי ליבם של החברים בסרט?

האם זהו רקוויאם לקורונה?

מצורף קישור לסרטון:

<https://vimeo.com/529078655>

צפייה מהנה,
ראומה ריילינגר

ברכה שנכתבה והוקראה ע"י דובי זמר - במפגש
גמלאים, הרמת כוסית לכבוד חג הפסח - ביום חמישי,
25/3/2021

ברכה לפסח לגמלאי הזורע

יום חמישי אחר הצהריים

בין ימי צער לחג, עת ביניים

מתאים לנו להיפגש

לקשקש, לנשנש

ולשמוע מחברים

חוויות וסיפורים

לקטר, או לשבח את המצב

(תלוי באיזו עמדה אתה ניצב)

ובקיצור - מקורונה ובחירות את האבק לנער

ובמצב רוח חגיגי על האביב להסתער!

אין לנו כרגע מנהל קהילה וגם לא מזכיר

אך כולנו בדעה אחת - מקיר לקיר

שהשמש מעלינו, הפריחות בגנינו

הפורר הזורם, היער מסביבנו

וארצנו השופעת מעיון עד נחל תקוע

את גבינו זוקפים, לא נותנים לנו לשקוע...

אנו כבר לא צעירים, חלקנו - כפופים

אך יודעים גם לטעום מהחיים היפים

חג החירות בפתח - ואנו עתירי אביבים

לגמרי בני חורין- לא עבדים, לא מחויבים

אז מה נאחל לעצמנו, ולכל בני גילנו?

שסוף סוף יבואו ימים טובים עלינו...

שקללת ה-ZOOM תפנה מקומה

להתקהלויות, לשמחות ולאומנויות הבמה

כי עכשיו תורנו, זהו זמן הגמלאים

אחרי הכול, אנחנו בתקופת הבילויים!!

חג שמח

שי חזן - "מפיק העל הבא"

ראיון עם שי חזן / הילה תורן

"כל ראשי תנועות המחאה - ישי הדס, אסף אגמון, שקמה שוורצמן, רועי פלג אורלי ברלב ועוד.. התחילו לעבוד ולהפיק את ההפגנה **בחודש** לפני המועד, ובתכלס – הארגון בשטח, התחיל כשבוע לפני ההפגנה כמפיק ראשי, הייתי אחראי על צוות שלם, היה לי 'תיק אירוע' עב כרס... שכלל כ-30 עמוד, שבין היתר כולל את הקמת כל הבמות במתחם האירוע (שרטוטים וכו'...) תוכניות הגברה ותאורה, (לחברה שנשכרה לשם כך) אישורי משטרה, תיאומים (בלי סוף... ועם 'מיליון' גופים שונים) גרפיקות, שלטים, ועוד מיליון פרטים כאלה ואחרים..."

שייקה כמפיק הראשי, יחד עם מנהל הבמה, היה כמובן גם אחראי על בחירת כל האומנים שהשתתפו והופיעו על הבמה בהפגנה, בין היתר – השחקן ליאור אשכנזי שהיה מנחה האירוע, אחינועם ניני וגילי דור, דני בסן, אסתר שמיר, עידן אלטרמן, להקת WC, להקת לוסיל קרופ ועוד...

והכל!!! הכל!! נעשה **בהתנדבות**, ותוך כדי העבודה או אחרי יום העבודה, כך כל "מסתובבי" המחאה עושים זאת. והכל כדי שתהיה לנו מדינה - ישרה, הגונה, והוגנת יותר, ושלדור העתיד – ילדינו/נכדינו תהיה מדינה נקייה יותר, פחות מושחתת והרבה יותר טובה - כי מגיעה לכולנו ארץ אחרת...

טעימה קטנה מהפגנת ההמונים שנערכה בבלפור (ירושלים) במוצאי שבת ה-20/3/2021 **ועל שי (שייקה)**

חזן שהיה המפיק הראשי של אותה ההפגנה!!

כאמור בשבת (20/3/21) התקיימה הפגנה מטורפת בבלפור, ועל האירוע הזה, הופקד שייקה שלנו כמפיק הראשי, על-פי בקשתם המפורשת של כל ארגוני המחאה השונים.

שייקה מספר: "אחרי כשנה שאנחנו **"בעסקי המחאות"**, הוחלט **שכל** ארגוני המחאה, כ-26 ארגונים שונים ובהם קריים מיניסטר, הדגלים השחורים, קומי ישראל, חקירה עכשיו, אין מצב ועוד} יתאחדו, יתאגדו ויתלכדו ויחד יובילו את המחאה לאירוע אחד ענק, כשלושה ימים לפני הבחירות. אין ספק שמדובר באירוע שהיה 'מטורף' וחד פעמי. היה לא פשוט לארגן – כי כל ארגון 'מושך' לצד שלו.. וישנן לא מעט 'פוליטיקות' פנימיות שגם הן נכנסו לעניין... אך הצלחנו להתאחד וכאמור מינו אותי כמפיק 'על' לכל האירוע. ההיכרות שלהם איתי היא דרך 'מחאת הצוללות'/'חקירה עכשיו'."

שי הוא אחד מארבעת מקימי "מחאת הצוללות"/"חקירה עכשיו", יחד עם רועי פלג, אפרת ספרן ועטר שיינפלד (עין שמר) וכמובן שיחד איתם ישנם עוד אנשים רבים וטובים, כמו דרור בקיש ואופיר בר.

כיכר פריז ריקה, לפני הכל

קצת ממה שפורסם בתקשורת לאחר ההפגנה: "תנועות המחאה השונות, חגגו את ההישג. "עדיין מעכלות את הערב המטורף הזה שהיה כאן. תודה לכל עשרות האלפים שהגיעו ונתנו לנו תקווה. מחנה השינוי חזק מאי פעם", כתבו בקומי ישראל. "זה רק בידיים שלנו, ב-23 במרץ שמים סוף לטירוף". בתנועת "אין מצב" הצטרפו: "הרבה יותר מ-20 אלף. שאפו".

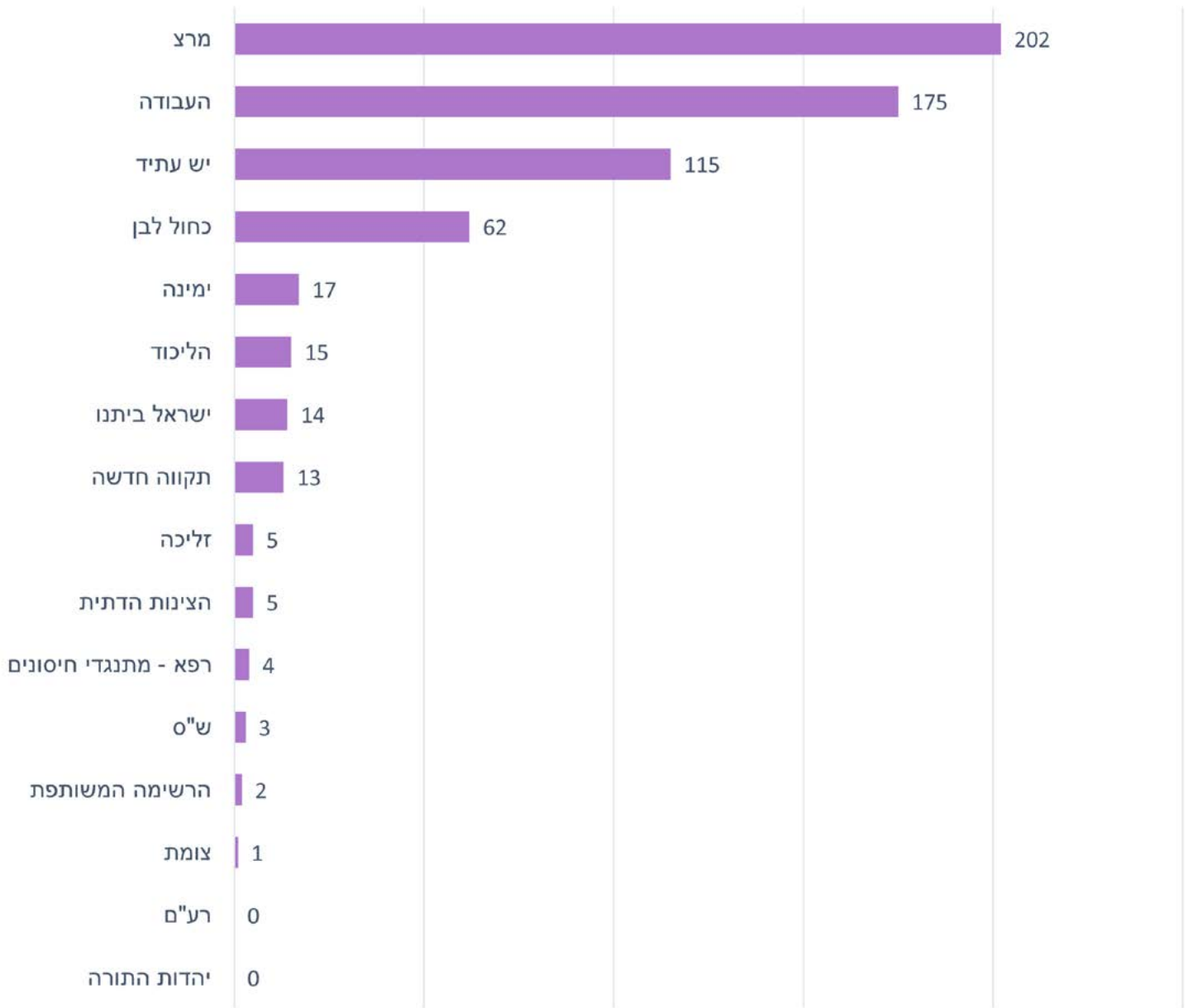
בקישור [הבא](#) יש סרטון של ליאור אשכנזי ושל שי עולה ומדבר מול 55,000 צופים.

תודה לשי חזן על הראיון, על התמונות ועל העשייה הבלתי נדלית, אתה הגדול מכולם!

איך הצביעו בהזרע

התפלגות הקולות בהזרע בבחירות לכנסת ה-24

*הנתונים מתוך אתר ועדת הבחירות המרכזית, ע"פ תוצאות האמת - הבחירות לכנסת ה-24, נכון ליום 01/04/2021.

דברים שניתן ללמוד ממשחק הקלפים FREECELL

4. בחר הגדרת "הצלחה" או "מטרה מרכזית" (אצלי זה אחוז הניצחונות).

ניסיון "לרקוד על יותר מדי חתונות" אות "לרצות את כולם" או "להצליח בכל" נידון לכישלון או שחיקה שלך.

5. אם אפשרי – חזור כמה צעדים/החלטות אחורה ונסה בכיוון אחר.

הדרך להצלחה תמיד כוללת כמה נפילות/הפסדים בדרך.

6. למד מתי להתעקש על משחק ולפתור מצב שנראה אבוד

ומתי לוותר ולפתוח משחק חדש, שתי האפשרויות חשובות ללימוד ותרגול.

7. נסה לא להיכנס לשאננות במצב של "רצף הצלחות".

כל משחק/התמודדות עומד בפני עצמו ודורש התייחסות, חשיבה והשקעה משלו.

8. למרות "6" – צפה ל קבל את הטעויות שתעשה עקב חוסר ריכוז/רצינות.

9. כל קלף ואופן הסדר ביניהם יכול להיות "הכי חשוב להצלחה" במשחק נתון.

אין "קלף שתמיד חזק" או "קלף חלש/גרוע", החשיבות היא בזמן ובמקום.

10. הרבה פעמים, כאשר המצב נראה "אבוד" או "בלתי ניתן לפתרון" –

חבוי שם מהלך שלפעמים נראה לא קשור או לא מקדם, אבל יביא את הניצחון!

אני מניח שלכל אחד מאיתנו יש איזה עיסוק/תחביב/משחק חסר חשיבות לכאורה שמרגיע אותו, ובזמנים לחוצים או להיפך, משעממים, ממלא את זמנו בהנאה מיידית פשוטה. אצלי זהו משחק הקלפים FREECELL. במשחק פשוט זה, יש "להעלות" קלפים מהערמות על השולחן בסדר מסוים כדי לסיים את המשחק. המשחק מתקצב בזמן, מודד את מס' המהלכים ואת אחוז הניצחונות שצברת.

בסטטיסטיקה שלי בסמארטפון רשומים כבר אלפי משחקים, מה שמגדיר אותי כ"מכור" משהו...

היות שמכל דבר ניתן להפיק תובנות, משחק זה אינו שונה ואולי אף טוב במיוחד לזאת, להלן עשר תובנות שחילצתי מניסיוני במשחק (מתאימות כמובן גם לשאר החיים):

1. עשה את ההחלטה הנכונה ביותר לעכשיו, מתוך המצב הקיים.

(אף אחד לא יכול לחשב 95 מהלכים קדימה בחפיסה שרוב קלפיה מכוסים באופן רנדומלי).

2. בחר בסט כללים או "טקטיקה" כללית והיצמד אליה (ניתן לשפץ/לשפר אותה בהמשך).

מה שהוכיח את עצמו ברוב המקרים כמועיל, סביר שיהיה מועיל גם עכשיו.

3. למרות "2" – מדי זמן בדוק את "סט הכללים" שלך, אינך רוצה להישאר עבד לפרדיגמות מיושנות, בלתי מועילות או אף הרסניות רק כי "כך עשית דברים שהצליחו בעבר".

חולה אחד מגיע לבית חולים והרופא אומר לו:
"יש לך דלקת חמורה, אתה נאלץ להישאר
לאשפוז."
החולה: "מה?! אני יכול חוות דעת נוספת?"
הרופא: "כן, אתה גם מכוער."

אני לא מבין למה החברה שלי מסננת
אותי מהבוקר.
בסה"כ שלחתי לה הודעה: "בא לך שנצא
הערב, נבלה?"
יכול להיות שהייתי צריך לנקד...

מה אסקימואי כותב ביומן שלו?
יומני היה קר.

איש אחד התקשר לרופא ב-2 בלילה
ואומר לו: "ד"ר אשתי לא נראית טוב מה
עושים?!"
עונה לו הד"ר: "גם אשתי לא נראית משהו
ובכל זאת אני לא מעיר אנשים באמצע
הלילה".

טיפת מיתולוגיה / אהוד דור

הקנטאור כירון

אהקנטאורים היו יצורים במיתולוגיה היוונית, בעלי גוף של סוס אך במקום צווארם התנשא לו פלג גוף עליון של אדם. הם מתוארים כיצורים פרועים, מופקרים ואכזריים, בעלי יצרים מיניים אדירים שהפכום לרודפי נערות חסרות ישע. דומה להם בצורתו אך שונה לחלוטין בטבעו ובאופיו, היה **הקנטאור כירון** (או חירון). הוא היה קנטאור חכם ואף נחשב לחכם מכל היצורים, היה בן תרבות, מלומד, מומחה בתורת הרפואה, בתורת הלחימה ונחשב למחנך מעולה ביותר. רבים מגיבורי המיתולוגיה התחנכו אצלו בנעוריהם, כמו **הרקולס** שגדל אצלו והפך לקשת מצטיין; **אכילס** גדול לוחמי יוון, למד אצלו את תורת הלחימה; **יאסון** שיצא למסע **הארגונאוטים** המיתולוגי להביא את גיזת הזהב, וכמובן **אסקלפיוס** שלמד אצלו בהצטיינות את תורת הרפואה, עד שהפך להיות לאל הרפואה. איפה הינו עומדים בימים אלה בלי תורת הרפואה שכירון הנחיל לאל הרפואה? בשל האהדה הרבה שכירון זכה לה, ובשל בקיאותו הרבה בשימוש בחץ וקשת, ומאמציו ללמד בני יוון קשת, הוא שובץ במערכת הכוכבים במזל קשת.

כירון ואכילס, פרסקו רומאי עתיק, הרקולונאומו

שבת שלום (עם כל צבעי הקשת)
אהוד דור

מבידוד לחירות - פסח תשפ"א, שבתאי פרידמן

קורבנות ובני חורין

קשה מאד להתחבר אל ספר ויקרא, דל העלילה והעשיר במצוות ומנהגים, שחלפו אפילו מן העולם החרדי.

הפרשה הקודמת (ויקרא) מסבירה לכל יהודי איך, מתי ומדוע, להעלות

קורבנות לאוהל מועד (בתקופת הנדודים במדבר) או לבית המקדש (כשיקום בימי המלך שלמה).

הפרשה שלנו (צו) מדריכה את אהרון הכהן ובניו, כיצד לטפל בסוגי הקורבנות שמעלה עמך ישראל וכמובן, איזה חלק להפריש לעצמם – למשפחת הכהונה – כמעשר - הביטוי הקדום לכל סוגי העמלות והטיפים המוכרים לנו.

בשתי הפרשות המקרא יורד לפרטי פרטים, וחוזר עליהם פעמים רבות, כי לכל ההוראות של סוגי הקורבנות המפורטים, יש מרכיב משותף לא קטן.

הסופר המקראי לא התעצל ובכל סוג של קורבן, חזר בלי להתעייף, על הוראות ההפעלה, שרובן חוזרות על עצמן. זוהי סתירה לא מובנת, לתיאורים התמציתיים והחסכניים של תולדות האומה, מבראשית ועד מעמד הר סיני. אז לקראת פסח הקרב, יש לנו כבר שתי קושיות:

א. מה זה העיסוק בקורבנות שזמנן עבר?

ב. מדוע, בשם אלוהים, הירידה המדוקדקת לפרטים וחזרה עליהם שוב ושוב?

מי שמצליח לצלוח בשלום את הפרשה הזו (ואת ספר ויקרא בכלל) תוהה בוודאי, מה קרה לו למספר המקראי המוכשר, שהופך פתאום לנודניק טרחן...

הבה ונחזור לפסח. השבוע חגגנו את הסדר בלא סגר, סיפרנו ביציאת מצריים ולא פסחנו, כמובן, על תמצית החג: "והגדת לבנך (ובתך)".

העברת המורשת – האתוס והמיתוס המופלאים של יציאת מצריים ומעמד הר סיני – זהו רעיון מרכזי ועיקרי בשימור המסורת.

ואולי "והגדת לבנך" זו לא רק אמירת ההגדה בליל הסדר. "והגדת לבנך" זו החוויה המשפחתית היהודית.

לפני אלפיים שנה, העיסוק בקורבנות סחף את המשפחה לעשייה משותפת.

משחרב בית המקדש, ופסו קורבנות מן הארץ, החליף אותן בית הכנסת ופולחן התפילות.

ואנו – יהודים, שאינם מתחברים לטקסים ותפילות, כיצד אנחנו נגיד לבנינו?

ליל הסדר מציע דגם, שקשה מאד להתנגד לו:

המשפחה (בהרחבה כזאת או אחרת), יושבת מספר שעות סביב שולחן ערוך, המספר את סיפורו של החג.

כל משתתף מחזיק בידו את מקראת החג ("הגדה של פסח"), וחלק מהמסובים משתתף בקריאת ההגדה, ובתוך כך מקיימים דו שיח עם הדור הצעיר, המחויב (מתוך יראת כבוד למבוגרים) להישאר לשבת על מקומו, להאזין (לעתים בעל כורחו) לסיפורי יציאת מצרים, להצטרף לשירה ולאזור אומץ ולשאל את ארבע הקושיות. זהו ערב לא קל לילדינו / נכדינו. לשבת בסבלנות ולא להפריע, לטעום מזון שלא תמיד מתחברים אליו, ולהתנתק מהמסכים למיניהם – לא פשוט בכלל.

הפיצוי שלהם הוא לפגוש בני דודים, להתמקח על מתנה תמורת האפיקומן, לקנח בממתקים בסוף הסדר, ובעיקר לדעת – שזה רק פעם בשנה, לא יותר...

ואנו – המבוגרים – צריכים למצוא דרכים יצירתיות, להגיד לבנינו בכל השנה:

בבילוי משותף, טיולים בטבע, משחקי שולחן משפחתיים, והרבה שיחות של כף, ולא הטפות מוסר, חס וחלילה.

ולמי שהרעיון הזה נראה כקריעת ים סוף, שיסתפק במימונה...

■ שבת שלום וחג שמח!!

מה נשתנה מתוך הגדת שיק בעיצובו של ארתור שיק, לודז', 1935

חג פסח של פעם

פסח 1979

צילום: G. Von Bassewitz

מתוך "קיבוץ הזרע 1936-1996 - מעגלי יחיד ויחד", עמ' 263.

אפיית מצות בפסח בחברת הילדים

בתמונה: הגר ראובני.

צילום: גורדון קמרון.

פסח 1980

צילום: אוגוסט וקסלר

מתוך "קיבוץ הזרע 1936-1996 - מעגלי יחיד ויחד", עמ' 262.

הטבע מרהיב ביופיו! תמונות טבע מהאזור, צאו לטייל!

*התמונות לקוחות מפייסבוק

לוח מודעות

מזל טוב!

מזל טוב לסבים תמנע וגיגי רז
עם הולדתה של מיקה,
בת - לגדי וזהר
שפע ברכות לכל המשפחה

מזל טוב!

מזל טוב לאילת ודוד ראטס
בהולדת הבת,
אחות לנועה ועידו

10 שאלות ותשובות עם גיל עטיה

גיל: 51. מצב משפחתי: נשוי מזה 22 שנים לענבר. אבא של נעמי (16 וחצי), יפתח (14 וחצי) ויעל (8 וחצי). כמו כן מגדלים בבית את הכלב מנש והחתולה קלרה. **מקצוע:** שירתתי ביחידת מודיעין שדה, בה אני עושה מילואים עד היום. לאחר מכן, למדתי לתואר באדריכלות נוף וניהולתי במשך כ-15 שנה, חברה לפיתוח נוף, עד שהגעתי עם ענבר, לפני 17 שנים, להזורע. כאן מצאתי את עצמי במשך 3 שנים עובד במדגה (חלק מתנאי הקליטה היה שאחד משנינו יעבוד בקבוץ). בהמשך הייתי תקופה מסויימת, "סקיפר" של ספינת מחקר של חברת "נובל אנרג'י", בזמן הנחת צינור הגז ממאגר "תמר" לחוף אשקלון. כמו כן עבדתי זמן מה, בחברת "מפה", למיפוי שבילים ברחבי הארץ ושנתיים גם כמכונאי טרקטורים. בשש השנים האחרונות, אני עובד בחברת "Roots" – חברה בינלאומית למערכות מים חכמות בתחום החקלאות [מוזמנים להיכנס [לאתר שלהם](#)]. במסגרת החברה, פיתחתי מערכת מים משולבת, של חימום וצינון והשקייה לצמחים במצעים מנותקים. חלק מהליך הפיתוח רשום עליי כפטנט. כיום משמש בעיקר, כמנהל התקנות של החברה ברחבי העולם.

1 זיכרון מעניין מהילדות?

אני בכיתה ח'. חניך השומר הצעיר קרית-אתא. חבר שלי מהקבוצה בקו, בא אלי יום אחד וסיפר לי שהוא גילה באנציקלופדיה, איך אפשר להכין חומר נפץ... יום אחד ישבנו בשיעור במעבדה של בית הספר. עם תום השיעור אמרתי למורה, שאני רוצה להמשיך את הניסוי שעשינו. נשארתי לבד במעבדה וניצלתי את המצב, לחיפוש כל מיני חומרים שהיו שם... מצאתי קילו קלי (KMnO4) וקילו גופרית אותם הגבתי לביתי. בהמשך, יחד עם החבר שלי, הכנו מהחומרים הללו 4 ק"ג חומר נפץ. בנינו כל מיני טילים ובצענו לא מעט פיצוצים. באחד מאותם פיצוצים, עפה חתיכת חומר נפץ ופגעה לי בעין. פונית לחדר מיון ושם הרופא שהוציא את החתיכה מהעין, נתן לי להבין שהוא מבין שזה חומר נפץ. למזלי הוא לא סיפר על כך לאבא שלי. אני לא רוצה לחשוב, מה היה קורה אם אבי היה יודע על זה...

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב'גוגל'?

היכן ממוקמת פורטו ריקו על המפה. ממש בימים אלו, סגרנו בחברה בה אני עובד, חוזה עבודה בפורטו ריקו ובעוד שבועיים-שלושה, אם יפתחו את השמים ויתאפשר לי – אטוס לשם מטעם החברה. רציתי לדעת בדיוק, היכן זה ומה משמעות טיסה עד לשם.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

מצנחי רחיפה ממונעים. כבר כ-10 שנים, אני טס בסוג כזה של מכשיר. כמעט בכל סוף שבוע, אני נפגש עם קבוצה של 4-5 חבר'ה וביחד אנחנו טסים כשעה, כל פעם מעל אזורים שונים בארץ, כל פעם באזור אחר. ניתן לצרף שותף לטיסת טנדאם ופעם עשיתי הפתעה לענבר ליום הולדת, כאשר שותף שלי לקח אותה לטיסה ואני צילמתי אותה באוויר. לשאלה האם יש פחד, עונה: לא מפחד. יש כאן סיכון מחושב. בימים אלו, בני יפתח לומד לקראת הוצאת רישיון לטיסה במצנח רחיפה ואז נהיה כבר שניים במשפחה ונצטרך להתחלק בשעות הטיסה. יהיה כייף.

4 מהו החטא הקטן שלך ("הגילטי-פלז'ר")?

חלת שבת עם ממרח שוקולד נוטלה. מאז שילדיי היו בגן והביאו כל יום שישי חלה הביתה, אני מת על אותן חלות יום שישי ולא מוותר על הוספת ממרח שוקולד נוטלה. לאחר שבתי הצעירה יעל, עזבה את הגן, מצאנו את עצמנו אופים בבית את החלות.

5 אם היו נותנים לך שעה – היכן בעולם היית הכי רוצה להיות?

הוואי. בין שאר תחביביי, אני כבר שנים, גולש עם גלשן רוח. הוואי נחשב לטופ שבטופ, של גלישת רוח ואני מת לגלוש שם.

6 מהו הפספוס שלך?

לא עשיתי "רילוקשיין": היו לי כבר 3 הצעות לרילוקשיין, כולל הצעה שקיבלתי ממש בימים אלו, מבעל חברת מערכות מים באוסטרליה, שרוצה שאבוא לעבוד איתו. לצערי סירבתי לכל ההצעות. טוב לי כאן, המשפחה מעורה בקיבוץ והילדים משולבים במסגרות חינוך טובות ויש לי לא מעט חברים שיקשה עליי להיפרד מהם. זה בלאגן לא קטן, לעזוב הכל.

7 משהו שאתה שואף להגשים בעתיד?

להוציא רישיון טייס אזרחי. הרצון לטוס התחיל אצלי כבר כשהסטתי

טיסנים, בתור חניך בגדנ"ע אוויר. באחד מהזמנים ששהיתי, במסגרת עבודתי באוסטרליה, טסתי עם חקלאי עשיר במטוסו הפרטי. בשלב מסויים, שאלתי אותו אם אני יכול להטיס את המטוס. הוא ענה שאין בעיה, ואז במשך כחצי שעה, הטסתי בכוחות עצמי את המטוס, כאשר הוא יושב לידי ומגבה עם מערכת הטסה משנית. יש לי אולי סוג של בעיה שאין לי פחד מדברים מאתגרים. בארץ מסובך להוציא רישיון טיסה – בירוקרטיה ועלות גבוהה – אז אולי אשלב את זה בעתיד עם רילוקשיין.

8 ספר משהו שלא יודעים עליך.

אני משתייך מזה כשנתיים, ליחידת חילוץ גליל כרמל. (זוהי יחידה משטרתית). ביחידה יש לי שני תפקידים: אני חובש טראומה של היחידה וה"כובע" השני שלי ביחידה הוא בחילוץ במים זורמים, כאשר לצורך הכשרה לתפקיד, התאמנו בחורף בירדן ההררי. הפעילות מתבצעת בהזנקה בטלפון. יוצא לי להקרא לחילוצים, כעשר פעמים בחודש. רק היום [שבת ה-20.3] היו שני מקרי חילוץ באזור הכרמל – חילוצים של מטיילים ששברו רגל, אבל לא פעם, החילוצים מאתגרים יותר – אם בשילוב סנפלינג חבלים ופינוי בנשיאת אלונקות, וגם בחילוצים דוגמת אלו שהיו לנו בנחל חלזון ונחל הגעתון, בשל שיטפונות. בימים אלו קיבלתי מכתב תודה מרגש, מאישה שמצאנו לפני כשבועיים, במצב היפותרמיה מתקדמת וחוסר חמצון. בזכות הטיפול הראשוני שנתנו לה, היא נשארה בחיים. זה הסיפוק הכי גדול והתמורה, על שעות רבות של פעילות חילוץ. בנוסף ליחידת חילוץ גליל כרמל, אני גם משמש כחובש ב"איחוד הצלה יקנעם", ולשם כך יש לי כל הזמן ברכב שלי, את כל ציוד ההצלה הנדרש לקריאת חירום.

9 תכונה אחת בך, שהיית שמח להיפרד ממנה.

אני נוטה להגיד כן לכולם. לא יודע כל כך לסרב. [הבת נעמי קוראת ממרחק – "חוץ מאשר לי"]. לפעמים אני מוצא את עצמי עושה דברים, שבעצם לא רציתי לעשות.

10 משהו שמפריע לך ומשהו שאתה אוהב בהזורע?

מפריע: לא פעם אני הולך במדרכות ויש אנשים, שכשאני אומר להם שלום, הם ישמחו לקראתי ויחזירו ברכת שלום, אבל אם אותם חברים יהיו באיזה "קליקה חברתית", הם יכולים ממש להתעלם ואפילו לא יענו לי.

אוהב: אני מאוד שלם עם הצטרפותנו לקבוץ לפני 17 שנים. עוד כשהייתי חניך בשומר-הצעיר קריית אתא, היה לי ברור שארצה לחיות בקבוץ. גם לענבר יש שורשים בקבוץ מסדה, היכן שאימא שלה נולדה וגדלה. אנחנו זוכרים חסד נעורים ומעריכים עד היום את סעדיה, שהיה אחראי לקליטתנו. אני מאוד אוהב את הטבע, את הירוק, את ההקליתיות, את החגים, ואת כל העשייה היפה לה אנחנו שותפים. תמיד אמרתי וידעתי שאחיה בקבוץ.

תודה לגיל עטיה על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמו לכולנו. להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים.

**בצילום: ברגניה לבובה,
בבית משפחת ניב.
פרח נדיר שאיזיק הביא
לכאן במהלך מבצע
בלבנון.**

* הרבה תודה למשפחת ניב על התמונה, הילה.